

ZARZĄDZENIE

Dnia 12 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

po zapoznaniu się z pismem skazanego **M. M.** oznaczonym jako „kasacja” a sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 grudnia 2023 r., II AKz 1310/23, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 października 2023 r. r., V Kop 31/23,

1. stwierdzam brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 2 k.p.k.);

2. zarządzam poinformowanie skazanego o treści zarządzenia oraz pouczenie, że na zarządzenie z punktu 1 nie przysługuje żaden środek zaskarżenia;

3. zarządzam zakreślenie sprawy w repertorium KO jako załatwioną w inny sposób.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 marca 2025 r., zatytułowanym „kasacja”, **M. M.** zwrócił się do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie „o przyjęcie kasacji w przedmiocie przejęcia do wykonania kary pozbawienia wolności”. W punkcie pierwszym tego pisma wskazał, że postanowienie w jego sprawie wydał „neosędzia”, tj. sędzia powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o

zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3; dalej: ustawa nowelizująca KRS).

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 marca 2025 r., II AKz 1310/23, przekazano do Sądu Najwyższego pismo skazanego, które – kierując się treścią art. 118 § 1 k.p.k. – zostało potraktowane jako sygnalizacja możliwości wznowienia z urzędu postępowania w przedmiocie przejęcia do wykonania kary pozbawienia wolności, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 grudnia 2023 r., II AKz 1310/23, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 października 2023 r., V Kop 31/23.

Należało zważyć, co następuje.

Po zapoznaniu się z argumentacją skazanego i aktami sprawy należało stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu postępowania wskazanego w piśmie skazanego (art. 542 § 3 k.p.k.).

O ile samo postępowanie w przedmiocie przejęcia kary do wykonania może być przedmiotem postępowania wznowieniowego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 lipca 2011 r., IV KO 51/11; z dnia 10 lutego 2017 r., IV KO 62/16), o tyle wskazane w piśmie skazanego okoliczności nie stanowią sygnalizacji zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Skazany w swoim piśmie wskazał na nienależytą obsadę sądu z uwagi na orzekanie przez sąd, w składzie którego zasiadał sędzia powołany do pełnienia urzędu na wniosek KRS ukształtowanej przepisami ustawy nowelizującej z 2017 r. Tego typu okoliczność może prowadzić do zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. np. uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22).

Rzecz jednak w tym, że w tej sprawie nie orzekał sąd z udziałem tak powołanego sędziego. W pierwszej instancji Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w

Warszawie orzekał jednoosobowo w osobie SSO X. Y.. Pan X. Y. został powołany na urząd sędziego Sądu Okręgowego w 2005 r. (postanowienie Prezydenta RP z dnia [...] stycznia 2005 r. o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, nr [...]). W drugiej instancji Sąd Apelacyjny w Warszawie również orzekał w składzie jednego sędziego, w osobie SSA X.1 Y.1. Sędzia ten został powołany do pełnienia urzędu sędziego Sądu Apelacyjnego w 2002 r. (postanowienie Prezydenta RP z dnia [...] lutego 2002 r. o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, nr [...]).

Z uwagi na powyższe okoliczności, należało zarządzić jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]